

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. március 4.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AZ ÚR ÜNNEPEIT ÜNNEPELNI

Köszöntés igéje: Zsoltár 147,1.5.11

Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűsége és illendő dolog! [...] Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bölcsességének nincsen határa. [...] Az őt félőkben gyönyörködik az Úr, akik kegyelmében reménykednek.

Énekek: 89,1.7; 275

Lekció: 3Mózes 23,1-4

Alapige: 3Mózes 23,1-4

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik az Úrnak ünnepeit, amelyeken szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim: Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken. Ezek az Úrnak ünnepei, szent gyülekezések napjai, amelyekre szabott idejűnkben kell összegyülekeznetek.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a te néped boldogságának a háttérében te vagy isteni személyedben. Magasztalhattunk a zsoltár szavaival is, hogy jótéteményeket megszorítva cselekszel, köszönjük, hogy a te népeden mindig.

És áldunk, hogy a te legnagyobb jótéteményedet, isteni szabadításodat az Úr Jézusban jelentetted ki, őbenne pedig egyszer s mindenkorra.

Köszönjük, hogy nem kell már áldozatokat bemutatni az ószövetségi formában, mert Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra megáldoztatott.

És köszönjük, hogy pontosan ezért mégiscsak mi is lelki áldozatokkal áldozhatunk neked. Hogy ilyen tekintetben is mi gazdag nép lehetünk.

És magasztalunk, hogy a gyülekezet közösségében is, az istentiszteleten, de a hétköznapiakban, a munkában, ahogy pihenünk, az estében, ahogy együtt vagyunk a szereteteinkkel is a családban vagy az egyedülletben, de teveled.

Áldunk, hogy a hétközi istentiszteleten is mindig teveled lehetünk. Köszönjük, hogy ilyen gazdagon adod a te igédet is nekünk, lehetőséget adsz a te imádatodra.

Urunk, arra kérünk, hogy hadd tudjunk ma este is rád figyelni, akik a munkából hazatérve fáradtak talán, kérünk, hogy ők is jelenlétben hadd tudjanak megpihenni fizikailag és mindenképp lelkiileg velünk együtt.

Hallgasd meg imádságunkat az Úr Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

2018-ban karácsony előtt néhány nappal még nem volt karanténos időszak, még nem volt vírushelyzet – így hadd kezdjem –, szabad volt összejönni, és meghívást kaptam én is egy nagyon kedves ünnepségre. Egyik legkedvesebb focis társam, barátom meghívott bennünket az 50. születésnapját megünnepelni. Nagyon sok ismeretlen arcot láttam, még több ismerős arcot, de a barátom születésnapi ünnepe mindannyiunknak közös ünneplést jelentett. Együtt, egy nagy közösségként tudtuk megünnepelni ezt a szép napot. Hangsúlyozni szeretném, hogy ez épp karácsony előtt volt pár nappal.

Aztán jött a karácsony ünnepe. Itt voltunk a templomban – akkor még itt lehettünk szabadon, még az az utáni évben is, utána már kevésbé. De karácsonykor is az Úr népe együtt volt. Itt is a legtöbben ismerősök, de karácsonykor, ha emlékeztek, a családtagok, a barátok, amikor meglátogatnak bennünket, pasaréti gyülekezeti családokat, eljönnek veletek együtt a templomba, hogy együtt ünnepeljünk, együtt ünnepeljük az Úr Jézus születésének a drága üdv történeti eseményét.

Az ószövetségi nép is együtt ünnepelt. A Mózes 3. könyve 23. részében erről az ünnepnaptárról adott az Úr nekünk kijelentést. Az Úr népe évi ünnepeit is tehát az egész közösség együtt ünnepelte. De hogy hogyan, és hogy miért is olyan boldogan, az derül ki ebből az első négy versből már, meg természetesen a folytatásban, még gyakorlatiasabban leírva az ószövetségi nép ünnepi szertartásai tekintetében. A szentség-törvénynek ez a része tehát arról szól, hogy miért is olyan boldog Isten népének az ünnepe, ünneplése. Akkor és ott a szent sátorban, aztán a templomban. És mi, az újszövetségi nép, Isten újszövetségi népének a teste a templom, a közösségünk a templom – emlékeztek –, a szó lelki értelmében, de ahol mi is összegyülekezünk nálunk, a Torockó tér 1. szám alatt, itt a templomunkban – így szoktuk hívni –, együtt vagyunk nagy közösségként.

De miért is olyan boldogan? Azért, mert ezek az ünnepek nem akárkiéi. Az Úr népe ünnepei az Úr ünnepei. De tetszik az Úrnak, hogy ne csak magában ünnepeljen, mondjuk a mennyei dicsőségben az angyalokkal, a hitben elhunyt szentekkel, hanem ő az ő népével együtt akar ünnepelni.

Ezt a két gondolatot vizsgáljuk meg ma este, hogy tényleg miért olyan boldogító az Úr népének ünnepeiben ez az egyszerű tény, hogy ezek nem a mi ünnepeink, noha azok, mert az Úr népeként tapasztalhatjuk ennek örömét, áldásait, de ezek az Úr ünnepei.

A szentség-törvényben a szent időről, az Úr népe – ahogy mondtam is – ünnepi kalendáriumáról adott az Úr itt kijelentést. És a hangsúly mégis azon van – és ezt hallottuk már itt is több kifejezésben, és ha olvastuk a napi csendességben ezeket a verseket, többször hallhattuk ezt a kifejezést, hogy az Úrnak valamilyen ünnepe –, de itt a legelején ezt hallottuk, a Károli fordítás adja vissza a leghatározottabban és a leghangsúlyosabban az üzenetet: „ezek azok az én ünnepeim”. Egy kicsit így magyartalan a mai fülünknek. „Ezek az én ünnepeim” – így van fordítva elsősorban a modernebb fordításokban.

De szeretném jelezni, hogy az Úr arról beszélt, hogy „ezek azok” és „az én ünnepeim” – benne van a hangsúlya az ősi kifejezésben. Lehet, hogy ezt nem is kellene hangsúlyozni, mert nektek ez természetes, hogy: – Hát igen, az Ószövetségben is, meg a mi újszövetségi időnkben, hát amikor Isten népe ünnepel, hát ez az Úr ünnepe. Hát ezt mi tudjuk. Én örülök, ha így vagyunk ezzel, mert jó lenne, ha ezt valóban tudnánk, de még fontosabb, hogy higgyük is. Mert amikor Isten kijelenti, amikor hangsúlyoz valamit, azért teszi, mert ez fontos.

És csak egyszerű példát hadd mondjak: ha ezt az ígét komolyan vette volna az ószövetségi nép, akkor nem olvastunk volna egyetlen olyan történetet az ószövetségi nép sátorozó életmódjában a pusztai vándorlása során, hogy zúgolódtak az Úr ellen. Nem olvastuk volna azt a történetet soha, hogy arany borjút építettek, mert szerettek volna egy istent ünnepelni. Az ószövetségi nép életében probléma volt az, hogy nem mindig élték meg ennek az igei üzenetnek épp a hangsúlyát, hogy az Úr ünnepei is azt hirdetik, ki a mi Istenünk.

Ezért fontos nekünk is tisztázni, mert az újszövetségi időben is így van ez. Miért van ez, hogy pasaréti hívő családok megvannak nyugodtan úgy, hogy vasárnap esetleg nem mennek el templomban. Sokféle oka lehet, de nyugodtan megvannak, nem hiányzik. Meg lehet tenni a mai időnkben, amikor internetes közvetítés van, hogy majd megnézzük az istentiszteletet, mondjuk hétfőn, mert most vasárnap valami közbejött, most nem érünk rá. És szeretném aláhúzni, hogy az újszövetségi hívő nép életében már mi nem vagyunk kötve a naphoz – igaz? –, nekünk már nem kell a szombat napot betartani, nem a szombatot tarjuk egyáltalán. Természetesen az újszövetségi nép másképpen kötött az ünnep idői kérdésénél.

De a lelkiületre hadd kérdezzen rá az Úr. Rám is rám kérdezett, mert amikor én is esetleg szabadságon vagyok, akkor figyelek arra – főleg, ha megtehetem, hogy interneten bekapcsolódhatom a pasaréti gyülekezet istentiszteletébe –, figyelek arra, hogy most vasárnap van, most együtt van az Úr népe, együtt vannak azok, akikkel együtt szoktam mindig magasztalni az Urat. Ezzel én most nem számonkérően akarom ezeket a mondatokat mondani, hanem a példa miatt, hogy Isten népének ma is tisztáznia kell, hogy ki is ünnepel az Úr népe ünnepein.

Ezért fontos tehát az első gondolatban ezt tisztázni, hogy ezek az Úr ünnepei. Ki is ünnepel boldogan tehát? Karácsonykor is – most mondom az újszövetségi ünnepnapjainkat –, nagypénteken, húsvétkor, nagyhéten, pünkösdkor? Az Úr ünnepei, tehát az Úr ünnepel. Kit is ünnepel az ő népe mindig? Hát az Urat ünnepeljük, akiről és akinek az ünnep szól. Már az ószövetségi időben is. Az ünnepek, tényleg az egész Szentírás alapján elmondható, és ezt maga Jézus is komolyan vette, mikor itt élt a földön, hogy az ünnepek mindig Isten személyére mutatnak,

az ő isteni személye nagyságára, és természetesen az ő hatalmas tetteire, akinek megmutatkozott Isten, akinek kijelentette magát az ő népe számára, szeretett népének.

És amikor ünnep van – ünnep volt az Ószövetségben is –, akkor emlékezés az Úr hatalmas személyére, nagyságos tetteire, amit ő elvégzett. És most gondolatok arra, hogy Jézus Krisztusról ezt mondjuk, hogy így mondta a kereszten utolsó előtti szavával, hogy: „Elvégeztetett!” Egyszer s mindenkorra. Tehát ez a múlt, hogy elvégzett valamit a mi hatalmas Istenünk és mi ünnepeljük, de közben a jelenben is átérezzük ennek a valóságát, ennek a hatalmas Istennek meg az ő tettének, a múltbeli tettének a jelentőségét, érvényességét a mában, betölt bennünket, és tudjuk, hogy az az Úr, aki akkor úgy tett, ma is bármikor cselekedhetik ugyanígy, ha szükséges.

Most hadd mondjam egyszerű példával. Melyik volt az egyik legnagyobb csodája Istennek az ószövetségi nép számára? Újra meg újra ezt hozta a népe elé: a vörös-tengeri átkelés. Aztán, amikor jött a babiloni fogságból való szabadulás, akkor már azt mondta az Úr, hogy: – Figyeljete, a babiloni fogság szabadítása – mikor ígéretképpen mondta Ézsaiáson keresztül is több száz évvel korábban, de Isten ígéretképpen is azt mondta –, majd meglátjátok, hogy még a vörös-tengeri átkelésnél is hatalmasabb csodát mutatok nektek, mert szükségetek van rá. Tehát a múlt a jelenben meghatározó. És ott a jövő. Az ünnepek mutatják, hogy az Úrnak a jövőben is ugyanilyen személye lesz a jellemző ránk vonatkoztatva, a tetteinél is tudhatjuk, hogy a jövőben is bármikor cselekedhetik. Biztos reménységet jelent az ünneplés.

Gondoljatok az úrvacsorára. Az úrvacsora is ünnep az Úr újszövetségi népe számára, igaz? Emlékeztek, hogy az 1. században minden nap úrvacsorázott is az összegyűlő Úr népe ott Jeruzsálemben. Az úrvacsorában is: mit tett Jézus egyszer s mindenkorra, hogyan éljük át ennek az örömét ma is, amikor útvacsorázunk, és micsoda bátorítás, hogy milyen valósággal esszük a kenyeret és isszuk a bort az Úr Jézus halálára, feltámadására is emlékezve, ilyen valósággal lesz ünnepi lakoma majd mindörökre az Úrnál, amikor eljön az Úr Jézus. És ugye az 1. század hívő népe is mindig várta az Urat.

Múlt, jelen, jövő, Isten személye, az ő hatalmas tettei, ebben bízó nép, reménységgel bízó nép, és közben átérzi az Úr örömét. A nép is boldog tehát. Ha egy nép tudja, hogy ilyen Istenünk van, hát ez a nép mindig boldog. Igazából akkor minden nap ünnep, igaz? Tulajdonképpen a hétköznapiak is ünneppé válnak akkor. Hát ha az ünnepek így igazak, amit a Bibliában az Úr nekünk kijelent magáról – „ezek azok az én ünnepeim” –, és amikor ünnepel Isten népe páskaünnepen, pünkösd ünnepén – az aratás ünnepe volt, most nem mondom végig –, akkor a páskát megelőző nap is már ünnepelhettek, egyrészt mert készültek az ünnepre.

Én nem tudom, hogy ti az újszövetségi időben szoktatok készülni az egyházi ünnepekre? Most csak az ünnepeket mondom még. Én tudom, gyerekkoromban én nagyon vártam mindig az egyházi ünnepeket. Takarítottunk otthon a házban, takarítottuk a templomot, hogy szép legyen, díszítettük a templomot még télen is. Alig vártuk, hogy mehessünk a templomba, mert most olyanok is jönnek a templomba, akik nem biztos, hogy minden vasárnap ott vannak, de a nagyünnepen el-

jönnek, és akkor ők is hallhatják az ígét, lássák rajtunk, akik rendszeresen ott vagyunk, hogy mi mennyire szeretjük az Urat meg őket. Benne volt a missziói célzat is. De gyerekként is, emlékszem, hogy volt egyfajta rákészülés az ünnepre.

Ezért mondom így, hogy a hétköznapiak is, amik megelőzik az ünnepet, meg amik követik, az Úr ószövetségi és újszövetségi népe számára ezek szerint ünnepélyessé lesznek. Ez azért van, mert az ünnepben Isten személye és az ő hatalmas tettei különösen is az ő szabadítására utaltak – majd nézzétek meg újra esetleg, ha nem lenne ott előttetek most a 23. résznek a leírt ünnepi rendje itt az ószövetségi nép számára. Az Isten szabadítása, ami összekapcsolódott mindig a gondoskodásával. De ez a szabadító, gondoskodó Isten a megváltásában is azt is mutatta népének, hogy ő közösséget vállal, tehát benne van az Istennel való közösség. Szabadítás, megváltás, megtartatás a mindennapokban és közösség az Úrral, és ennek a boldog bizonyossága.

De most a hangsúly még mindig azon van – én a példákat azért mondom, hogy értsük, az Úr népe számára mit is jelent a bódogság –, de a hangsúly azon van: ezek az Úr ünnepei. Miért boldog az Isten, amikor ő ünnepli, hogy hogyan szabadította meg a népét, hogyan tartja meg, hogyan van az ő népével drága közösségben. Pedig lehet, hogy ez az ő népe éppen elhagyta őt, éppen elfeledkezett róla. Igen, de az ünnep azt hirdeti az Úrnak is, őneki is van mire emlékezni, hogy ő mit cselekedett.

A teremtési rend alapján először, és ezt fel is olvastam a bibliai kijelentésben, már csak azért is, mert ebben a fontos általános bibliai kijelentés igazságában az Úrnak tetszett, itt a 3. versben a nyugalom napját, a szombat napját megemlíteni. Már csak azért is, természetesen, mert azon túl, hogy a teremtési rendben benne van a nyugalom napja – a mi életünkben is ezért van nyugalom napja, ezért is, inkább így mondom –, de a nyugalom napja, a szombat, az ugye alapelvvé lett és alappá lett a többi ünnephez is. A legtöbb ünnep szombat napra esett, szombat napra is esett.

Most csak ennyit az üzenet szempontjából, hogy a bűneset után Isten a szombat nappal már nemcsak teremtési ajándékot adott, hanem szövetségi jelet. A szabadító Isten szövetségre lépett az ő elveszett, bűnös népével. És ebbe a szövetségbe a pogányok is bármikor csatlakozhatnak, ha akarnak. Az Újszövetségben pedig ugye még teljesebben. A nyugalom napja ünnep. Számunkra a nyugalom napja azért a hét első napja, mert az Úr Jézus feltámadására így emlékezünk, és mi így jövünk össze.

Aztán, amikor a nyugalom napja drága kijelentését tisztázza itt a 3. versben, az 5. verstől kezdődően – ezt már nem olvastam föl – jöttek az ószövetségi hívó nép ünnepei. Most nem akarom mindet felsorolni, csak így hadd utaljak rájuk: tavasszal is voltak meg ősszel is. De mindegyik ünnepben hangsúlyos volt valamilyen módon tehát a szabadítás, megtartatás, isteni gondoskodás és az Úrral való közösség.

Két dolgot akarok kiemelni ide csupán általánosságban is, hogy már a pusztai vándorlás során ünnepelték, amit ünnepeltek. Mert a pusztai vándorlás már a vörös-tengeri átkelés után van – ezt mi tudjuk –, de mint üdvtörténei esemény, a vörös-tengeri átkelés, az egyiptomi szabadulás hatalmas ünnep. És páskaünnep –

most azért mondjuk ki –, páskaünnep, nagy engesztelő áldozati ünnep lett, és bemutathatták a pusztai vándorlás során. Tehát az a nép, akik először hallották, olvashatták ezt a kijelentést, már ünnepelhatték az ünnepet a pusztában.

Emlékeztek, hogy Isten nem akarta őket negyven éven át vándoroltatni, hanem egy évet lettek volna a Sínai hegynél, utána pedig néhány hét alatt, maximum pár hónap alatt bemehettek volna az ígéret földjére. De mivel nem hittek, az atyák nemzedéke hitetlen volt, ezért – most hadd mondjam így – az Úrnak hol kellett ünnepelni az atyák nemzedékével is, akik hűtlenek lettek hozzá, emiatt nem vihette be, nem akarta bevinni. Ez egy ítélet is volt. De az atyák nemzedékével hol akart az Úr ünnepelni? A hitetlen atyák nemzedékével – hadd húzzam alá –, csak hogy érzékeljétek, hogy az Isten népe mennyire nem tökéletes. Voltak olyanok, akik miatt nem mehetett be az egész nép az ígéret földjére a megszabott időben, csak később. De amikor ünnepelt az Úr velük a sátorozás idején, akkor az atyák is, akik hitetlenek voltak, bármikor lelkileg helyreállhattak – és hisszük is, hogy helyreálltak –, csak testileg kellett meghalniuk ítéletes módon, a lelküknek nem kellett elkárhozni.

A másik pedig, hogy a pusztai vándorlás során, tehát a sátorozás idején olyan ünnepeket jelent ki Isten, amelyeket majd az ígéret földjén tudnak igazán ünnepelni. Itt olvastuk az első zsenge ünnepét, akkor olvastuk az aratási ünnepet – a pusztában még nem arattak, az majd csak az ígéret földjén. Vagy a lombsátrak ünnepe, igaz? Amikor majd az Isten népének már amikor városokban laknak, házakban laknak, de mit kell csinálni? Építeniük kell maguknak lombsátrakat. Egy héten át ilyen sátorokban lakjatok, hogy emlékezzetek arra, így ünnepeljétek. De most a hangsúly ezen van még mindig tehát, hogy mert az Úr így akar veletek ünnepelni. Az Úr hadd lássa, hogy most nem a házatokban, a lakásotokban laktok, hanem a lombsátrakban. Ahogy látja, hogy ott éjszaka alszotok, ahogy ott vagytok a sátrakban, az Úr milyen boldog, mert emlékezhet arra, hogy én hogy tartottam meg az én népemet a pusztai vándorlás során.

A két hangsúlyos gondolat tehát a múlt ünnepe már a földi, pusztai vándorlás során is igaz. És mutat előre a reménységre is, az ígéret földjére. Nekik az volt az ígéret az Úrtól. Tehát nekik is volt ígéret, és előre ünnepelhettek valamit a kijelentés szempontjából mindenképpen. Nem bírtak még vinni kalászokat meg első zsenge kalászokat, a negyven év alatt nem bírtak vinni, mert mannával táplálta őket az Úr. De ők tudták, hogy mit fogunk tenni, majd amikor bemegyünk. Tehát az Úr szabadításának a valóságát a bemenetelre nézve már az ünnepre való gondolat is erősítette. Ezért akartam kiemelni, hogy az ünnepek nemcsak a múltbeli nagy tettei az Úrnak és az ő személye nagysága a múltban, hanem a jelenben és a jövőre nézve is.

Két kifejezéssel hangsúlyozza az ünnep gondolatot. Az egyik kifejezés megszabott idő – és ebből fordítja a Károli is az ünnep szót –, megszabott idő, meghatározott idő. A hétköznapiakban van egy megszabott nap – így hadd mondjam. A megszokott hétköznapiak között vannak megszabott napok. Ez az ünnepnap.

A másik pedig – hallottuk itt is végig az ünnep szó mellett: szent gyülekezések legyen. Nemcsak azt mondta, hogy gyülekezés. Szent gyülekezés. Tehát a szent gyülekezés hordozza, hogy amúgy is gyülekezhettek össze, mint egész nép,

és talán emlékeztek, hogy sokszor történt, hogy összegyülekezett az egész nép. Talán még arra is emlékeztek, hogy volt, amikor azért gyülekeztek össze, mert nem hittek az Úrban, fellázadtak az Úr ellen meg Mózesék ellen, az egész nép összegyülekezett. Persze ez nem szent gyülekezés, csak jelezni akartam, az egész nép sokszor összegyülekezett negatív is, meg összegyülekezhetnek boldog örvendezésre bármilyen formában is. Például, ha menyegző volt, lehet, hogy akkor nem a teljes Izrael népe gyűl össze egy-egy menyegzőre ott a pusztai vándorlás során, de a nagy család biztos, hogy összegyűlt. És az is biztos, hogy ott a sátorozási életmód szempontjából ott sokan hallhatták, hogy most abban a törzsben az egyik nagy családban menyegzőt ünnepelnek.

Nekünk a mi időnkben egy ilyen hír, hogy menyegzőt ünnepelnek, azért juthat tudomásunkra, mert az interneten, a facebookon, az instagramon, a twitteren, a középkorúak inkább a facebookot használjuk, a fiatalok inkább a nem is merem kimondani, hogy miket, meg nem is tudjuk talán, mert az annyira az övéké, ezt halljuk. És amikor az unokáink, dédunokáink hallják, hogy a nagymama, a dédmama a facebookot használja, akkor: – Ja, te még azt használod? Hát nekünk már nem ez dívik. De mindegy, mert a hírek terjednek és akkor mi is ünnepelhetünk. Én például a barátomtól sms-ben kaptam meg a meghívást erre a bizonyos 50. születésnapra.

De szent gyülekezés, ami azt jelenti tehát, hogy az összejövetelünk azért, mert az Úr ünnepel. És itt szeretném kimondani a legnagyobb, egyik legnagyobb üzenetét és bátorítását ennek az ígének: tehát ha van megszabott idő a hétköznapiak között, ha van szent összegyülekezés az egész nép számára az ünnep miatt, a megszabott idő miatt, ebből következik tehát, hogy az összes többi nap is ünnepélyes lehet. Erre már utaltam a magyarázatban, most csak kiemelni akarom, hogy az ünnepek mit akartak hirdetni? Hogy ki a mi Istenünk. Kivel vagyunk mi szent közösségben, ki az, aki itt van velünk a sátorozás idején is folyamatosan.

Az Úr nemcsak az ünnepnapokra ment oda a népe közé, hát a szent sátor ezt hirdette. A hétköznapiak is megszentelődtek ezáltal. Ezért mondom így: a hétköznapiak is ünnepélyesek lehettek az ószövetségi népnek is. A különbség csupán az az ó- és az újszövetségi nép életében ilyen értelemben, hogy ő idejünkben még nem teljesedett be az, amit az ünnepek is hirdettek. A mi időnkben viszont már beteljesedett. De újra hadd mondjam ki tehát: az elkülönített ünnepek, napok, megszabott idők, szent gyülekezések, minden időben a pusztai vándorlás során már az ígéret földjén lakó Isten népének is azt hirdették, nekünk minden nap az Úrral ünnep lehet tehát

Jézusban beteljesedett az ünnepek üzenete is. Jézusra mutatnak előre az ószövetségi ünnepi rend, a szentség-törvény ünnepi parancsolatai is. Jézus, mint zsidó férfi, gyerekként is – emlékszünk – tizenkét éves korában, meg felnőttként is többször volt ünnepelni. Ő is ment ünnepelni. És ha emlékeztek, az egyik legfurcsább jelenet, amikor kiűzi a templomból azokat, akik nem oda valók. És mit is mond, hogy miért kell nekik onnan kimenni? Mert megszenteltetnítették a templomot, az Úr házát, az imádság házát. Megszenteltetnítették. Hogy lehet itt ünnepelni, hogyha ott van a szentségtelenség? Az ószövetségi törvény szempontjából is Jézus ezzel azt hirdette, hogy nem méltó az Úr templomához valami. De ezt is azért tette,

mert őt meg az Atya háza iránti féltő szeretet lelkülete töltötte be. Hát ő is azért ment oda, hogy ünnepeljen. De hát ha látja a szentségtelenséget, az hogy néz ki?

Az Úr Jézusnak a bevégeztetett, elvégeztetett váltságműve miatt a nyugalom napja nekünk mit jelent? Tulajdonképpen minden nap nyugalom napja, hiszen Jézussal elkezdődött az örök nyugalom, hiszen az Isten országa itt van. Nemcsak az örökkévalóságban lesz nekünk nyugalom, már most az van. Mi az Úr Jézussal ilyen szoros lelki közösségben lehetünk. Majd a Zsidókhoz írt levélre emlékezzünk és nézzük meg, hogy az Úr Jézussal eljött az Isten országa. Mivel a váltságmű beteljesedett, eljött az Isten nyugalmanak az ideje. Csak az a különbség, hogy mi még nem az Új ég és az Új föld örök dicsőségében élünk, ahol minden tökéletes, hanem a földi életben. Olyan körülmények között, amit az ószövetségi hívő nép is átélt, de nekünk már az elvégeztetett megváltó mű után Jézussal.

Ezért van az, hogy nekünk nem a szombatot kell megtartani. És ez csupán egy praktikus, de ez lelki szempontból is nagyon tanulságos tény, hogy a keresztyén kultúrkörben az Isten újszövetségi népe számára a nyugalom napja az Úr napja lett, a hét első napja, mert ekkor támadt föl az Úr Jézus. És emlékeztek, hogy tett szent Istennek, a mennyei Atyának, hogy az Úr Jézus nagy megváltó műve, dolgai egybeessenek az ószövetségi nép ünnepeivel is. Ugye páskaünnep, amikor meghal az Úr Jézus, a kovásztalan kenyerek ünnepe, amikor föltámad. A páska és a kovásztalan kenyerek ünnepe azok össze is tartoztak. Pünkösd pedig az aratási ünnep, vagy a Szentlélek kitöltetése. Ezek csupán adalékok arra, hogy Isten még erre is gondolt, hogy még az ószövetségi ünnep szempontjából is mutassa, hogy kicsoda Jézus, de Jézusban beteljesedett. Ezért nem kell nekünk vinni páskabarányt Jeruzsálembe minden évben nagypénteken meg húsvétkor, mert egyszer s mindenkorra beteljesedett.

Illetve nekünk nem kötelező ünnepelni, igaz? Nekünk nem kötelezettség, nekünk szabadság van, mert Jézus betöltött mindent. De ugye ez a szabadság nem szabadosság. – De jó, akkor nekem nem kell elmenni Pasarétre soha! Nem kell elmenni istentiszteletre! Lehetek otthon, csinálhatok bármit, mehetek a természetbe, mert ott én jobban átérzem az Isten jelenlétét, főleg, ha egyedül vagyok! Mert ha meglátom azt a lelki testvért, az engem mindig zavar, nem tudok figyelni az igehirdetésre, egyáltalán úrvacsorázni se tudok sose elmenni – most mondtam néhány példát arra, hogy az újszövetségi nép életében is lehetnek akár bűnös testvéreink. Mert persze mi nem vagyunk bűnösök. Vagy azok vagyunk mi is? Lehet, hogy én is olyan vagyok, aki valamelyik másik testvérnek zavaró vagyok? Lehetek én is ilyen. De hát az Úr ünnepeiről van szó. Az Úr ünnepel, és mivelünk akar ünnepelni, ezért mi is akarunk ővele.

Az Úr újszövetségi népével is ugyanúgy akar ünnepelni. És nekünk egyénként és közösségként – de most a közösségen van a hangsúly elsősorban, szent gyülekezetek legyen –, nekünk a gyülekezeti istentiszteletünk, amit az Úr napján tartunk. Az újszövetségi nép számára a gyülekezeti istentisztelet lelki közössége. Nem kötelezettségből. Éppen ellenkezőleg! Mert ledöbbenünk azon, hogy az Úr velünk akar ünnepelni, ahol kisgyerekek, kamaszok, fiatalok, fiatal felnőttek, középkorúak, idősek, aggok is – ha el tudnak jönni – együtt vagyunk. Nem mindenki tud eljönni fizikailag, de akkor is együtt van az Úr népe.

És az úrvacsora gondolatát csak annyiban akarom kiemelni, mert nekünk nem az úrvacsora a lényeg. Az úrvacsora csak sákramentum, igaz? Nekünk az Úrral való közösséghez nem kell az úrvacsora, mert Szentlelke, igéje által a gyülekezet közösségében ott van az Úr. És mégis az úrvacsora is kell, igaz? Hiszen Jézus rendelte mint sákramentum. Nem egyszer, hanem többször, sőt folyamatosan. A Lukács evangéliuma 22. részében a páskavacsorára nézve mondta ki, de azon a vacsorán szerezte az úrvacsorát is, ezért erre is vonatkozik, mikor így mondja az Úr Jézus: „Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek” – mondja a tanítványoknak. „Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek,...” – szerettem volna együtt ünnepelni veletek, és úgy folytatja – „...mielőtt én szenvednék.”

Mi meg már hogy vagyunk? Már szenvedett az Úr, de velünk akar ünnepelni. A gyülekezeti istentiszteleten nálunk havonta van úrvacsoraosztás. Most a vírus miatt nem lehet, de nálunk havonta van úrvacsoraosztás. „Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek.” Minden úrvacsora azt hirdeti, hogy az Úr Jézus pasaréti hívó népével is együtt akar ünnepelni az úrvacsorai közösségben is. Ugye úrvacsorázni, megvan annak is a rendje, hogy kik úrvacsorázunk, de az úrvacsorai közösségünk is szent gyülekezés.

Ha mindez igaz ránk, akkor mit jelent nekünk az ünneplés? Én a magyarázat során elsőrenden az Úr ünnepe igei gondolatról akartam szólni, de ha figyelték, mindig úgy tudtam igazán erről beszélni, hogy közben már az ő népéről is szólni kellett, hogy a népe hogy ünnepel, amennyiben az Úr ünnepel. Nagyon nehéz szétválasztani, nem is nagyon kell, csak most a gondolat miatt, a hangsúly miatt mondom így is: hát ha az Úr ünnepei ezt jelentik az Úrnak és így nekünk is, akkor az Úr népe ünnepei, mivel az Úr ünnepei, micsoda kiváltság. A mi időnkben is igaz: minden nap ünnep lehet Jézusért.

De nekünk is vannak ünnepek. Az Úr napján a gyülekezeti istentisztelet. De ha minden nap lenne gyülekezeti istentisztelet, akkor is átélhetnék minden nap. Lehetne szerveznünk akár minden nap is gyülekezeti istentiszteletet, mert szabadok vagyunk. Vannak újszövetségi egyházi ünnepek is. Újra mondom, nem kötelezőek, ugyanakkor mégis azt hirdetik, hogy az adott évben azon a napon mi különösen is szeretnénk gondolni valakire, aki az ószövetségi nép életében is hatalmasan munkálkodott, a mi életünkben is, és mutat előre a boldog reménységre.

Az ünnepek szentsége hirdeti a hétköznapi szentségét is és megerősíti a mi számunkra is. És ezért akartam kiemelni, hogy minálunk is igaz az, hogy ünnepnapra készülünk vagy a nyugalom napján a gyülekezeti istentiszteletre, már szombat is betölt bennünket annak az öröme. Nekem nem a vasárnap a nyugalom napja, hanem egy másik, úgy szoktam mondani, hogy szabadnap. De lehet, hogy nekem is inkább azt kellene mondani, hogy nem szabadnap, hanem nyugalom napja. Csak tudom, hogy a munkában, én mindig is ilyen voltam, hogy a munkában, a tanulás során is, ha már nagyon fáradt voltam, már alig bírtam, de annyira feldobott fizikai értelemben is, meg lelkileg is nagyon arra gondolni, hogy de már csak egy-két nap és akkor jön a pihenésnek az ideje. Jön a gyülekezettel együttlétele ideje az istentiszteleten, mert ott fizikailag is meg lelkileg is én is meg tudok pihenni. És akkor sokkal nagyobb erőbedobással mehettem a munkába vissza. Tehát van az előre készülés.

Az ünnep után pedig annak az öröme, hogy de jó volt együtt lenni. Én nem tudom, mert most nem találkozhatunk, de telefonon vagy az internet lehetőségein keresztül, mikor megbeszéljük a hallott igehirdetés üzenetét. Ha mást nem, kritizáljuk, hogy: – Te is hallottad? És akkor helyretesz a testvér: – Hát figyelj, nem is azt mondta a lelkész! – de ő azt hallotta ki. Akkor helyre kell tenni, mert ő valamit hallott, amit lehet, hogy a lelkész ki se mondott, csak mivel ő neki szükség volt valamit meghallani az Úr Lelkétől, és az Úr Lelke egyszer csak elkezd benne munkálkodni. És valakivel beszélget az ünnepi nap után, és egyszer csak tisztázza az Úr, hogy mit is akart neki a nyugalom napja ünnepén mondani az igehirdetés üzenetén keresztül is.

Néha még a lelkész is rádöbben, miközben prédikál, hogy jé, ez nekem is szól, pedig elvileg előre készülünk. De az igehirdetés közben is Isten adhat olyan gondolatot, olyan igei üzenetet, ami még a lelkipásztornak is teljesen újszerű és hihetetlen bátorító és boldogító. Akkor nem kell morgolódnunk, nem kell zúgolódnunk, nem kell arany borjúkat csinálnunk nekünk sem.

Az olyan szomorú, hogy Izrael népe akkor tette ezt, amikor ezt gondolták, ezt mondták: nincs közöttünk az Úr. Hol van az Úr, ha ezek történnek velünk? Az arany borjúnál meg fönn van Mózes a Sínai hegyen, Isten készül neki adni a Tízparancsolat kőtábláit, éppen szövetséget akar kötni a népével, és pont akkor, pont abban a szent időben, ugye az a negyven nap nagyon szent idő volt az Úrnak, és pontosan akkor arany borjút készítenek. De akkor jött az Úr kegyelme szabadítása.

Testvérek, mi is csak Jézus által és Jézusért lehetünk az ünnepek tekintetében is a helyünkön. Figyeljétek meg, hogy akármennyire is vagyunk lelkesek, még lehetünk szolgálói is az Úrnak a gyülekezet közösségében, de amikor nem az lesz a hangsúlyos, hogy itt van az Úr, velünk van az Úr, ő ünnepel, neki szolgálunk, mi is ővele ünnepelünk, akkor mi sem tudunk igazán az Úr szolgálói se lenni, meg nem tudunk az Úrral boldogok lenni, nem tudunk a lelki testvérekkel együtt örvendezni. Ezt szeretném most kimondani.

A lombsátrak ünnepénél – majd nézzük meg –, a lombsátrak ünnepénél még egy új gondolatot behoz az Úr, kiemeli, hogy örvendezetek. Ezt mondja, hogy örüljétek. Miközben ezt csináljátok, rám emlékezve örvendezetek. Ezért mondta el Nehémiás idejében az Úr Lelke ott a lelki vezetőn keresztül a babiloni fogságból már rég kiszabadult népnek – Nehémiás kora az 5. század közepe –, azt mondja: – Most ne sírjatok. Amikor hallották az ígét és sírtak, mert a bűneik fájtak, de azt mondja, hogy: – Most ne sírjatok a bűneitek miatt, mert most örvendezés ideje van. Azért leplezte le az Úr a bűneiteket, hogy szabadítson és átérezzétek, hogy veletek van és szeret, boldog veletek és ti is legyetek boldogok. És ott mondja el: „mert az Úrnak öröme a ti erősségetek”. „Az Úrnak öröme a ti erősegetek” – az Úrban való öröm erőt ad nektek, tehát az örvendezés.

A feltámadás napja, ugye a hét első napja, ezért örvendezést is jelent nekünk az Úr napján is a gyülekezet közösségében. Azt hirdeti nekünk, hogy mint nagy közösség is, és egyénenként is mi ehhez az Úrhoz tartozunk, aki él. Mi is élhetünk itt a földön boldogan mindörökre ővele, tőle függ az életünk. És a legnagyobb kiváltság: együtt van az Isten népe közösen és imádjuk az Urat – Isten tisztelet. Az is nagy kiváltság, hogy ő szól hozzánk az igehirdetésben, és a református gyüle-

kezetekben ezen van a hangsúly, hogy szóljon az Úr igéje. De ezt is azért, hogy az istentisztelet olyan legyen, ami az ünnepek nagy öröme. Boldog és ünnepel az Úr és mi is övele együtt ünnepelhetünk.

A lelki életünk és a földi életünk ilyen értelemben sátorozás. Ahogy az ószövetségi nép sátorozott és az ígélet földjére készült bemenni, mi is e földi életben sátorozunk. Van is kifejezés erre: földi porsátor. A földi életünk ünnepei előrevezetik azt a hatalmas boldogságot, ami majd nekünk is az örök hazában lesz. Múlt, jelen, jövő ilyen értelemben – amit a lombsátrak ünnepe is hirdetett – ránk is igaz. A lelkületünket mi tölti be? Ebben a földi életben sátorozás, pusztai vándorlás. Itt lehet betegség, itt adódhatnak bajok, itt elfogyhat az élelem talán. Annyiféle baj lehet. Nem kell beszélni, hogy ma milyen hírt hallottunk, ugye? Hogy szigorítani kell, mert olyan magas a betegségek meg a halálozások száma. Most ünnepeljünk, hogy ezt a hírt halljuk a híradásban? Nem. Persze, hogy ez szomorú. De ez csak a körülmény és szeretnénk komolyan venni. Lehet, hogy emiatt húsvétkor sem tudunk úrvacsorázni még mindig talán, mert komolyan vesszük a világi vezetőink döntését meg a szakemberek döntését, mert megtehetjük, mert szabadok vagyunk. De attól még a pusztai vándorlás során volt ünnepelés.

A lelkünket betölti az Úrral való boldogság öröme. Aki betegágyon fekszik, lélegeztetőgépen van és eszénél van, tehát nem vesztette el még az értelmét, sem a tudatát, mert nem olyan súlyos beteg még, pasaréti hívó testvérünk, milyen nehéz ott lenni. Nem tud jönni, amúgy se jöhet az istentiszteletre, de nem tud részt venni az online istentiszteleten, mert arra sincs ereje, hogy nézzon, de számára betegágyon fekve is az Úrral való közösség ünnep. És ha vasárnap 10 órakor idegondol, nem hall semmit, nem tudja, hogy mi zajlik, de tudja, hogy Isten népe együtt van most online. Az Úrral ünnepel és az Úr ünnepel vele a betegágyon fekve. És ha egyáltalán oda lehet menni a betegágyához valakinek, lehet, hogy csak az ápoló, de mondjuk egy hívó ápoló, és elmond neki egy ígét, mert tudja, hogy ő is egy hívó ember, akkor máris ott ketten vannak, és úgy is ünneppé lehet akár egy úrnapi betegágyon fekvés egy kórházi ágyban.

Vagy egy házi úrvacsoraosztás – ezt mindenképp el akarom még mondani a végén –, visszük idős testvérekhez, a beteg testvérekhez az úrvacsorát. Ők nem tudnak jönni úrvacsorázni nagy ünnepen se már, de vihetjük nekik. Ott csak ketten hárman vagyunk vagy a család is ott van, de az Úr népe így is együtt van. Nem a teljes, de együtt.

Az Új égen és az Új földön tökéletesen, tökéletes boldogságban az Úr ünnepe lesz, és az Úr népe ünnepe, mert az Úr ünnepe. Boldogan ott is istentiszteleti szolgálattal fogunk neki szolgálni – Jelenések 22. részében olvassuk. De addig is e földi élet pusztai vándorlása során mi az Úr ünnepei miatt ünnepelhetjük az Úr népe tagjaiként teljes közösségben is minden úrnapiján, egyházi ünnepeinken is, de éppen ezért minden nap akár, hogy kicsoda a mi Istenünk, mit tett a múltban, a jelenben és a jövőben mit készül tenni.

Ha ennek az öröme betölt bennünket, most adjunk hálát az Úrnak ezért, és kérjünk tőle erőt, hogyha most éppen nem éreznénk az ünnepi lelkületet, érzést, de ha az Úr Jézust látjuk és benne bízunk, akkor betölthet bennünket.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, imádunk téged, hogy te az ószövetségi népedet is vállaltad minden bűnük, hamisságuk, gonoszságuk ellenére is. És Urunk, ezt magunkra nézve is elmondhatnánk, hiszen mi is bűnösök vagyunk, de a te népedként kegyelmet nyert bűnösök. És köszönjük, hogy így vállaltál bennünket, Jézus Krisztusban mindent elvégeztél, hogy a te ünnepeid a miénk is lehessenek.

Magasztalunk téged, hogy a házastársunkkal, a családtagjainkkal is ünnepelhetünk mi így az online közvetítések szempontjából az Úr napján is, meg amikor egyházi ünnepünk lesz, ha még mindig nem jöhetünk a templomunkba majd. Urunk, ez is nagy ajándék nekünk, de micsoda kiváltság arra gondolni – és ezt várjuk nagyon –, hogy teljes gyülekezeti népként újra a templomunkban együtt személyesen is a gyermekek, a fiatalok és a felnőttek és az idősek.

Köszönjük, hogy az Úr Jézus mindent elvégzett azért, hogy mi boldog hívő nép lehessünk a gyülekezet közösségében is. Áldunk, hogy ő vállalt mindent, ami szörnyűség, az Istentől való elhagyatottság ítéletét is, hogy mi meg érezhessük a hét-koznapokban is és az ünnepnapokon, az Úr napján is: Immánuel – velünk az Isten.

Kérünk téged azokért a testvéreinkért, akik betegek, valóban akár talán súlyos állapotban is vannak a kórházban a vírus miatt. Köszönjük, hogy őket is te tartod. Áldunk, hogy az ünnepek azt is hirdetik, te nemcsak szabadító Isten vagy, hanem megtartó Isten is. Köszönjük, hogy testileg is meg tudsz és meg akarsz tartani. De azt is valljuk hittel, boldogan, hogy a halál sem lehet gátja annak, hogy mi boldogok legyünk veled. Köszönjük, hogy a tiéidnek a meghalása is nyereség.

Áldunk, hogy mi még a temetésen is, a gyász közben is ünnepelhetünk, mert te szabadító Isten vagy és rád tekinthetünk. Köszönjük, hogy ez ad vigasztalást, mint gyülekezetnek is, amikor mégis csak gyászolnunk kell. Áldunk, hogy az Úr Jézus feltámadása hirdeti ezt a drága örömet.

Arra kérünk téged, erősítsd meg a világi vezetőinket, hozz számukra is felüdülést azzal, hogy adsz a mi népünknek szabadulást a vírusból, de addig is segítsd meg őket a döntésekben. Az ellenzéknek is, kérünk, adjál alázatot, ahogy a kormányon levőknek is. És kérünk téged, hogy az ellenzék is segíthesse, támogathassa ezt a munkát, semmiképpen ne ellene tegyenek bárminek is.

Arra kérünk, könyörülj meg a mi népünkön is. Urunk, olyan fontos lenne hozzád térni a mi népünknek. A határon túl is adj a mi népünknek megoldásokat. A kárpátaljai testvéreknek különösen is kérünk. Urunk, bárcsak a mi magyar népünk is átélhetné a te lelki szabadításodat is. Köszönjük, hogy te adhatsz ma is ébredést, mi ezt kérjük. Használd fel ebben a vírushelyzetet is, kérünk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg az Úr Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.

275,1 ének

1. Az Úr Isten az én reménységem,
Erősségem Mindenféle ínségben;
Csak tőle várom Igaz boldogságom:
S meg is találom.